

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΥΚΗΝ

Εις τὸ πλευρὸν τοῦ λόφου, χωμένον εἰς τοῦ ὄράχου τὴν ρωγγιών, ὡς νὰ ἔζητησε προστασίαν ὑπ' αὐτόν, μικρόν, σιωπηλὸν κ' ἔρημον, ἐγείρεται τὸ ἔκκλησιδιον. Ὡς ἀναχωρητῆς μισῶν τὴν τύρδην τοῦ κόσμου, ἀποστέρξας τὴν ζωὴν ἀσκητῆς, κατέφυγεν ἐπίτηδες οὐκ ἔλεγες ἔκει ἐπάγω, ἐνεσφηνώθη, κ' ἔξησφαλισμένον, βλέπει τώρα ἀπὸ τοῦ ὕψους του, κάτω, τὴν μυριούμερυν πόλιν, τὴν πεδιάδα, ἥν σκιάζει κονιορτοῦ σύννεφον, καὶ τῆς δύοπολας ἡ θοή, μέλις ἀνέρχεται, εἰς ἐκπνέοντα κύματα, μέχρι τῶν ποδῶν του. "Ἄμια φθάσῃς, διασκελίζων δύο γητρεῖς μήδας θαθμίδας, εύρισκεσαι ἐντὸς αὐτοῦ. Ἀντὶ τέρπλων καὶ θόλων καὶ τρούλλων, τὴν κορυφήν του σκεπάζει ἀπλὴ ἐκ κεράων στέγη. Παρὰ τὸν τοίχον του, ἀνγρητηλένη ἐκ φαγωμένου σχοινίου, κρέμαται ἀπὸ ἔγκου σαπέντος, μία γηραλέα καρπάνα, ἥς ὁ ἥχος, θλιβερός, ραγισμένος, ἀκούετ' ἐγίστε, περὶ δυσιμάς ἥλου. Μάνδρα στενή, περιτρέχει γύρω του, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρας τῆς κοιλοτητος τοῦ ὄραχου ἀρχομένη, καὶ εἰς τὴν δὲλλην τελευτήσα, κυκλώνουσα αὐτό, ἐν εἰδει τείχους, θπερ σχηματίζει ἔμπροσθέν του ὡς μικρὰν πλατείαν. Καὶ τοῦ περιβόλου αὐτοῦ τὸν στολισμόν, ἀποτελοῦν πραταίρωμα ἔξηρθρωμα, χωλά, οἱ θυσσανώδεις κλῶνοι ἀρτιφυοῦς πεύκου, καὶ

μία λεύκη, μικρά, εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν της, ἀνθοῦντα ἐν τῷ μέσῳ. Ἐγγὺς αὐτῶν καλυπτόμενον μὲ δύο σανίδας, πηγάδι προβάλλει τὰ λιθινὰ χελή του. Καὶ εἰς τὸ θάθος, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ὄραχου, μεμονωμένη, μία μεγάλη συκῆ, ἀπλώνει τὰ πλατέα φύλλα της. Δέν είναι δύιας μόνον αὐτός, τοῦ στενοῦ περιβόλου δ πτωχός αδημος. Ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν συκῆν, στεγαζομένη ἐκ τῶν κλάδων της, στηρίζομένη σχεδόν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτῆς, ὡς νὰ ἔκφύεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους πληγαῖον της, εὐθυτεγής, μαρμαρίνη στήλη, ἐπιτυμβία, ὑφοῦται, μὲ τὸν λευκόν της σταυρὸν ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ ἐπ' αὐτῆς, μὲ δγκώδη κεφαλαῖα γράμματα, χαραγμένα βαθέως ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, σκαλισμένα, ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή· «Ἐγθάδε κείνται τὰ δυτά τῆς μακαρίτιδος Ἐκατερίνης, συζύγου Ἀθανασίου Γκίγκιζα. Ἀπεβίωσε τὴν 4 Ἰανουαρίου 1869». Εἶναι ἀπλουστάτη ἐπιγραφή, μετακομιδῆς λειφάνων, γυναικεῖς τοῦ λαοῦ, γραίσας, κατοικούσης πιθανῶς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της, εἰς τινὰ τῶν παρακειμένων συγοικιῶν, καὶ τῆς δύοπολας οἱ συγγενεῖς, ἔτη μετὰ τὴν θάνατόν της, ἐκπληγοῦντες τὸν ὄστατον φόρον τοῦ σεβασμοῦ, θά μετέφεραν τ' ἀπομεινάρια, ἐκ τοῦ γεκροταφέου, νὰ τὰ θάψουν εἰς τὸν περίβολον τοῦ γειτονικοῦ γατοκού των. Ἄλλ, ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτήν, ἀμέσως ὑστερον, σχεδόν μὴ χωρίζομένη, ἀλλη ἐπιγραφὴ προσπίτει εἰς τὸ θλέμπια. Εἶναι διτάς δυνομάτων πάλιν, γυναικεῖων καὶ αὐτῶν, γραμμένων μὲ μολυβδοκόνδυλον. Κατὰ μῆκος, τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ὄραχου, παρατάσσονται μέχρι τῆς βάσεως τῆς στήλης, παραχολούμενην τὸ δύναμα τῆς νεκρᾶς, προφανῶς δχι νεκρῶν δέδαια ἐπίσης, περιέργως, ὡσὰν γὰ τῇθαν ἔκει ἀπὸ σκοποῦ, διὰ νὰ τῆς κάμουν συντροφιάν. Καὶ εἰς τὸ πλάγιο των, μικρά γραμμή, τραβηγμένη κατὰ μῆκος

καὶ αὐτή, πέραν τῆς δοποίας, ἄλλη ἐπιγραφή, κοινή, γραμμένη μὲν τὸ ἔδιον μολύβι, τὸ διάτικροῦσει. Καὶ ἀποκάτω ἀχόιη, ἄλλη πάλιν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, κοινὴ δημιώσις, ὡς συνοφίζουσα καὶ τὰς δύο, ἀπλοῦται κατὰ πλάτος. Καὶ αἱ ποικίλαι ἐπιγραφαὶ, αἱ γέαι, αἱ πρωτότυπαι αὐταῖ, ἰδοὺ τὸ λέγον: «Σοφία Ηαρηγόρη, Καλυψώ Μανωλαχάχη, Φανή Θηβαίου, Σοφία Στεργίου, Ὄλγα Βάθη, Ελένη Παππαθανασοπούλου, Θάλεια Φασίτσα, Φωτεινὴ Εάνθη. 28 Οκτωβρίου, Σάββατον, ὥρα 4 μ.μ. 1889. Ἀπασπι ἄκραι φλλαι ριέχρι τάφου». Τὰ δεκτὰ δύοτατα ἐκτελεύονται κατὰ σειράν, παρ' ἄλληλα, συμπιεζόμενα σχεδόν, καταλαμβάνουν δλην τὴν ναυάδην στήλην, μαῦρα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς τῆς δψεως. Θὰ ἔλεγες, διὶ συσφίγγοντ' ἔκουσιν, τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ χωρέσουν, η καὶ διὰ νὰ δανεισθοῦν περιότητα, φρίσσοντα ἐπὶ τῆς κρύας πλακός. Κορασίδες βεβαίως δλαι, ἀπὸ δεκατριῶν ἔως δεκαέξι ἑτῶν ἀναιριφθέλλως, μιαθήτριαι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Γιγινοῦν οἰκογενειῶν τῆς Νεαπόλεως αἱ πλεῖσται, εἰς τὸ πρώτον ἀγίοις τῆς θρησκείας, εἰς τὴν πρώτην ἀκμὴν τῆς ὑπάρξεως. Θὰ ἥλθαι τὸ Σάββατον αὐτὸ, προδήλως, ἐπωφελούμεναι τῆς ἀργίας τοῦ σχολείου τινα τὸ ἀπόγευμα, χάριν περιπάτου, ή ἀνερριχήθησαν τὸν κοντινὸν εἰς τὰ σπήτια των λόφου, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν ἐν ἐλευθερίᾳ, ἐν λίθῳ ἐπὶ μίαν ἥμιέραν τοῦ πληκτικοῦ μαθήματος καὶ τῆς ἀνιαρᾶς διδασκαλίσης, διὰ νὰ ταράξουν τὸ ἔργημον ἐκκλησίδιον μὲ τοὺς ἀργυροήχους των γέλωτας καὶ μὲ τὸ εὔθυμα ποππύσιατά των. Μήναι, χωρὶς δχληρὰν παιδαγωγόν, χωρὶς προσεκτικὴν μητέρα, χωρὶς πατέρα σοβαρὸν καὶ συμβουλεύοντα, δίχως νὰ εἰποῦν ἵσως τίποτε εἰς κανένα ποῦ θὰ ὑπάγουν, ἐκ κοινῆς συμφωνίας, ἐν δριμῇ ἀνεξαρτησίας, ὑπεκουσαὶ εἰς τὸ ἀχαλίνωτα, τὰ θεῖα ἔνστικτα, δι' ἐγὸν ἀπόγευμια δξυπνή-

σαντα ἐντὸς τιων, διτιγα ὠθοῦν τὴν μικρὰν δορκάδα ν' ἀναπηδᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν η τὸν ἀρτιγέννητον νεβρόν, νὰ ἀλλεται πρὸς τοῦ δουοῦ τὴν κορυφήν, διὰ νὰ χαιρετίσῃ ἔκειθεν, ἀφ' ὑψηλοῦ, τὴν λιεγάλην μητέρα του Φύσιν. Θ' ἀλληλεκρατοῦντο δέδαια ἐκ τοῦ δραχίονος ἀναβαίνουσαι αἱ περισσετεραι, θὰ ἔσπευδαν πρὸς τὸν τραχὺν ἀνήφορον, καὶ θὰ συνωμίλουν διαρχῶς, καὶ θὰ ἥδοιεσχουν ἀδιακόπως, ἐν τῇ ἥδονικῇ αἰσθήσει τῆς προσκαίρου των χειραφετήσεως, ἐν τῇ εὐθύηιψι μπερηφανείᾳ διὰ τὸ πραξικόπηγια. Καὶ θὰ ἔβαδιζαν δπως ἅντεύοινε, πρὸς τὴν φορὰν τῆς εὐμεταβλήτου των δρέξεως, ἀλλοτε κατὰ διάδας εὐαριθμουσ, ἀποσπιωμένας ἀπ' ἄλλγλων, διὰ νὰ ἔνωθοῦν αὐθίς μετ' δλγον, η παντοτοτρόπως γὰ ἀλλάξουν, ἀλλιτ' ἐγ μιᾶς ζωηρᾶς μάζη, προχωρούσῃ φύρδηγ μιγδην. Καὶ θὰ ἐπροπορεύοντο κάποτε τινές, διὰ νὰ εὑρεθοῦν λιετὰ μικρὸν δπίσω, καὶ θὰ ἥρχοντο ἀλλαι τελευταῖαι, διὰ νὰ εὑρεθοῦν αἴφνης ἐμπρός, καὶ θὰ ἔβραδυπάτουν αὐταὶ τώρα, διὰ ν' ἀφεθοῦν κατόπιν γρήγορα εἰς δρόμον, καὶ θὰ διεσκέλιζον ἔκειναι ἥδη τὸ πρανές ὥκεται, διὰ νὰ σταματήσουν ἔπειτ' ἀποκαμωμέναι, ἐν δλῃ τῇ δυγατῇ ἀταξίᾳ, ἀκαταστασίᾳ, συμπλεκόμεναι η μακρυνόμεναι, η συμμιγνύμεναι η χωριζόμεναι, κατὰ τὴν στιγματαν θέλησιν η τὴν ἀκαριαίαν ἔφεσιν τιων. Καὶ θὰ τὰ ἔλεγαν πολλαὶ αὐτῶν συχνάκις, κατὰ δύο, ἀσχολοφανεῖς, σοβαρευόμεναι, μὲ φευγαλέα ἐρυθήματα καὶ μειδίματα πτερόεντα, σιγασιγά, ὡς ν' ἀγεκόγουν μεταξύ των σπουδαῖα μυστικά, καὶ θὰ ἔτρεχαν πολλάκις, ἀλλαι, διαγιωνιζόμεναι, πολα νὰ προσπεράσ εἰς τὴν ταχύτητα, μὲ μικράς-μικράς, δξείας συνεχεῖς φωνάς πτηγῶν ἔξαφγισθέντων, καὶ πηδήματα, ἐν τῷ κοχλασμῷ τοῦ νεανικοῦ των αἵματος, ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῶν παιδικῶν τιων μελῶν γὰ κινηθοῦν. Καὶ θὰ προσεποι-

οῦντο πώς ἐμάλλωναν τὰς μᾶλλου ταραχώδεις μερικαῖς, θὰ προσεπάθουν νὰ ὑποδύθουν μεγαλύτερον προσωπεῖον, χωρὶς νὰ ἡμποροῦν νὰ τὸ κρατήσουν, ἐπιθυμοῦσαι νὰ φανοῦν ὅς δῆθεν φρόνιμοι, ἀδεξιώταται καὶ χαριέστατος ἐν τῇ ὑποκρίσει τινος. Καὶ θὰ συνέλεγαν ἀναιμφιβόλως θλα τὸ ἀγροδίαιτα λουλούδια, θσα θὰ εὔρισκαν καὶ δδόν, καὶ θὰ σταθλίζαν μὲ αὐτὰ τὰ καπελλάκια των, καὶ τὴ δημορελλίτες των ἔρυθραι θ' ἀνεπετάννυτο, ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ φθινοπώρου, καὶ θὰ ἡσθμαιναν καὶ θὰ ἐγέριζαν τὴν ἔκτασιν μὲ θόρυβον καὶ ἀλαλητόν. Καὶ ἀφοῦ καταιδρωμέναι, σκονισμέναι, ἀλλὰ πλήρεις χαρᾶς, πλήρεις ἀγαλλιάσεως, θὰ ἔφθασαν ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ἀνέβησαν τὰς δύο τὴ τρεῖς βαθμίδας, καὶ ἐπιβῆκαν εἰς τὸν περίθολον, θὰ ἐκάλησαν εἰς τὰ σπασιένα του θρανία, διὰ νὰ ἔσκουρασθοῦν τάχα καὶ λιγάκι, καὶ θὰ ἀπέβλεψαν μὲ τὰ ἔκπληκτα ἤψιτά των πρὸς τὸν εύρυν καὶ διαυγῆ δρίζοντα, καὶ θὰ παρετίρησαν τὴν λυρισθρύβον πόλιν, συνταρασσούσινην ἐν τῷ ἀγῶνος τῆς ζωῆς της, ἀφρότιδες νέαι, εὐδέν ἐγγονοῦσαι ἀκέιη ἐξ αὐτῆς, τὴν γλυκεῖαν μέθην τῶν δεκαπέντε ἑτῶν των. "Ἐπειτα, ἀεικίνηται, ἀκούρασται, ἐκ μᾶς στιγμῆς ἀγαπαύσεις ἀντλοῦσαι δύναμιν χρήνων, θὰ ἔρχισαν ἔξετάζουσαι τὴν λικράν ἐκκλησίαν, καὶ θὰ περιγλύχων τὴν μάνδραν, καὶ θὰ ἔπαιξαν ἐν τῷ περιθόλῳ, καὶ θὰ ἔσκυψαν γὰ λίσσην τὸ βαθὺ πηγάδι, καὶ θὰ ἔκοψαν κανένα κλάγον τοῦ ἀρτιφυοῦ, ὃς αὐταί, πεύκου, τὴν οἵς αὐταί γεαρᾶς λεύχης. Κ' ἐν τῷ μεταξύ καμπία ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπιλησίασε καὶ εἰς τὴν μονήρη στήλην, ὑπὸ τὴν συκῆν, τὴν καλύπτουσαν τὰ δυτικά τῆς γραίας, καὶ γελώσῃ, μὲ δληγή τὴν πρὸς τὸ ἀγνωστὸν ἀφοίειν τῆς ἡλικίας των, μὲ δληγή τὴν νηπιώδη ἀσυνειδησίαν τῶν πραγμάτων, ή ἀγέργνωσ μεγαλοφύνως τὴν ἐπιγραφήν: «Ἐγθάδε κείγται τὰ δυτικά

τῆς μαχαρίτιδος Ἐκατερίνης, συζύγου Ἀθανασίου Γκίγκιζα. Ἀπεβίωσε τὴν 4 Ἰανουαρίου 1869». Καὶ θὰ ὑπέδειξε πιθανῶς εἰς τὰς συντρόφους τῆς τὴν διαλάμπουσαν τοῦ γράφαντος ἀνορθογραφίαν, καὶ θὰ ἐπεῖπε, δῆθεν ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτόν: «Ἄλι μωρὲ κακομοίρη, μηδενικὸ πού θὰ σοῦδαζε τὴ κυρία Χαρίκλειο, ἀν τῶγραφες στὴν ἐξήγησοι σου...» Καὶ κιχλισμὸι θ' ἀντηλλάγησαν εὐθύς, καὶ περιέργειαι θὰ ἡγέρθησαν ἀκράτητοι, καὶ θὰ ἐπλησσασαν θλαι γὰ κυττάξουν, καὶ θὰ συνωθοῦντο περὶ τὸ νεκρικὸ μάρμαρον, καὶ τὴ κυρία Χαρίκλεια θὰ ἔκοροιδεύῃ προσηκόντως. Κατέπιν, ἵσως ἡ ἴδια, ἵσως ἄλλη, θὰ ἔσγαλε ἀπὸ τίγη τσεπίτσα τῆς καὶ τὸ μιολυδοκόνδυλόν της, καὶ θὰ ἐπλησσασε περισσότερον, καὶ θὰ εὔρεγ ἀστείον, νὰ γράφῃ, ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὴν στήλην τοῦ τύμβου, καὶ τὰ δυόμιτα αὐτῶν, ὑπὸ τὸ τῆς γραίας. Καὶ ἔρχισε: «Σοφία Παρηγόρη, Καλυφώ Μανωλακάκη, Φανή Θηβαίου, Σοφία Στεργίου, Ολγα Βάθη, Ἐλένη Παππαθανασοπούλου, Θάλεια Φασίτσα, Φωτεινή Εάνθη». Καὶ ἔβαλε τὴν ἡμερομηνίαν εἰς ἀνάγνησιν, καὶ τὸ ἔτος καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδοιάδος, καὶ τὴν ὥραν ἀκόλητη, ἐγκόληγγικα παντοτεινόν. Καὶ μετὰ τοῦτο, δι' δημιοφύου ἐπινεύσεως, θὰ ἐτράβηξεν εἰς τὸ πλάγιο τὴν περιληπτική γραμμήν, καὶ πέραν αὐτῆς, ἀπηθανάτισε τὴν παιδικὴν ἀγάπην, τὴν συνδέουσαν τὸ θεῖον ἔτη των, καὶ τὴν ἀγνοίαν, ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν, θὲ νὰ νομίζουν αἰωνίαν. «Δπασαι φίλαι μέχρι τάφου». Ἐπιτέλους, θὰ ἔφυγαν, θὰ κατέβησαν κατὰ τὸν ἰδιον τρόπον, θὰ ἐγκατέλειψαν τὸν γηραιόν δράχον, ώσαγ νὰ ἔλεγες τὸν γηραιόν παππούν, ἀνθη φυέντα μίαν στιγμὴν εἰς τοὺς πόδας του διὰ νὰ στερηθῇ πόλιν ἀμέσως, εἰς τὴν μδωναί του καὶ τὴν σιγήν. «Ἐκτοτε ἡ ἐπιγραφή των μένει ἐκεῖ, δπως μένει ἡ ἄλλη, ἡ σκαλισμένη ἐπὶ τοῦ λι-

θου. Ή συκή ἀπλώγει ἐπ' αὐτῆς τὰ πλατέα φύλλα της καὶ διράχος ρίπτει τὴν ἡμέραν τὴν σκιάν του. Ή στήλη ἔγειρεται, φέρουσα εἰς τὸ ἔξης τὸ σηνομα μιᾶς γενερᾶς καὶ δόκτω ζώντων, ἐν πλήρει δόξῃ καλλονῆς καὶ θάλλους. Καὶ ή θέα τῶν γεννικῶν αὐτῶν δνομάτων, πλησίον τοῦ τῆς πρεσβύτερος, γεννῷ δὲ πάσῃ τοῦ μονήρους αὐτοῦ μνήματος, ή ἀνυπαρξίᾳ τείνει τὴν χειρα πρὸς τὴν ὑπαρξίαν, τὸ παρὸν προσμειδιᾷ πρὸς τὸ παρελθόν, ή ἀκμῇ ἀδελφοῦται πρὸς τὴν παρακμὴν καὶ τὴν ἐκμηδένισιν. Αἱ δύο ἐπιγραφαὶ φαίνονται ὡς γρονθοκοποῦσαι ἀλλήλας η συμπληροῦσαι ἑαυτάς. Η πρώτη καταχέει ὡς σκυθρωπὸν πέπλον ἐπὶ τῆς δευτέρας. Καὶ ή δευτέρα ἀντανατέλλει ὡς μιστικὴν αἰγλήν, φαεινὴν ἀνταύγειαν ἐπὶ τῆς πρώτης. Νομίζεις, θτὶ ἔκεινη ἐγράφη, οἷονει ζοφερὰ ἀπειλὴ πρὸς αὐτήν, καὶ αὐτή, οἶογει τολμηρὰ αὐθάδεια πρὸς ἔκεινην. Θὰ ὑπέθετες, θτὶ ἐπίτηδες αἱ θορυβώδεις ἐπισκέπτριαι, κατοι ἀσυνειδήτως, ἔγραψαν ἐν τούτοις αὐτήν, πρόκλησιν ὑπερόχου ἀδιαφορίας καὶ περιφρογήσεως πρὸς τὸ μέλλον, τὸ μέλλον καὶ αὐτῶν —δ, εἴθε δοψι τὸ δυνατόν μᾶλλον μεμακρυστένον!— δπως παντὸς ἐπὶ τῆς γῆς δύτος, τὸ μέλλον δπερ, κατ' ἀσύνηθες, ἀδυσώπητον δξύμιον, ἀντιπροσωπεύει λιετὰ τοῦ παρελθόντος ή ἀλλη ἐπιγραφή. Καὶ θὰ ὑπέθετες ἀφ' ἑτέρου ἄμα, θτὶ ἐν μιστηριώδει καὶ σκοτεινῇ προσωσθήσει, αιφνιδίως ἐπισκηφάσῃ, τὴν ἔγραψαν εἰς ἀναγγώρισιν μᾶλλον τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀφύκτου αὐτοῦ, καὶ δπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν κατ' ἔξοχήν ἀφροντίστιν, δειλῆς ὑποταγῆς ἀφελῆ ἔνδειξιν, ἔδωκαν δι' αὐτῆς οιωπηλήν ὑπόσχεσιν πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ οίκοδσαν, ήτοίμασαν τὸ ἐπιτύμβιόν των αἱ ἰδιαι, δπὸ τοῦδε, παρὰ τὸ ἔκεινης. Καὶ ἐνῷ δ ἥλισε, δύων ἔκει κάτω, δπίσω τοῦ Πάργηθος,

ἀποχαιρετίζει μὲ τὰς τελευταίας ἀκτῖνάς του τὸ ἔρημικον ἐκκλησίδιον, τὰ δινόιατα τῶν τρελλῶν κορασίδιων, ἔκριγνυνται ἐπὶ τοῦ μαριμάρου, ύφ' δ κείνται τῆς γραίας τὰ κόκκαλα, φαιδρά, ἵνει ειρωνικὸς καγχαριδές τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Νεότητος πρὸς τὸν Θάγατον, καὶ παραδόξως ταύτως χρόνως πένθιμα, ὡς ἀπροσδόκητος καὶ ἀλλόχοτος ἀρραβώνιγ πρὸς τὸν Τάφον...

Ἀττικὸν Μουσεῖον, 1/8/1890